

Jak vypadali před 100 lety...

Než se mastif dostal na britské ostrovy a v nížinatých oblastech se vyvinul v plemeno, jak je známe dnes, prošli jeho pastervečtí předchůdci dlouhou cestou ze svahů Himálaje, kde sloužili jako ochránci, při lovu nebo jako nosič nákladů. Dostávali se tak na okolní území - do Indie, Nepálu, Persie a dále na Blízký a Střední východ. Nejslavnější zobrazení dávných mastifů se nachází na reliéfu Královský lov asyrského panovníka Aššurbanipala (668 - 626 př. n. l.); Nejdůležitější byl však pro mastifa a řadu jeho příbuzných svět fénických obchodníků a mořeplavců, kteří založili přístavní města Tyros a Sídón, v 8. století př. n. l. dobytá Asyřany. Odtud se dále do světa dostávaly dogy épeirského kmene Molossů. Fénici se při svých výpravách vylodili počátkem 1. tisíciletí př. n. l. v Británii a je velmi pravděpodobné, že touto cestou se na ostrovy dostal i dnešní mastif. Když se v letech 55 a 54 př. n. l. vylodil na britských březích G. Julius Caesar, byl ohromen velikostí, statečností a silou psů pomáhajících hájit britské opevnění. Nazval je cannes britannicis. Ve středověku byli psi typu mastifa hojně používáni v Evropě při lovu velkých šelem, hlavně medvědů. Báseň G. Chaucera z roku 1400 líčí „bílého Alaunta“ lovícího lvy a jeleny, který je „větší než vůl“. Jako bojovní psi byli využíváni v dlouhotrvající Válce růží. Král Jindřich VII. daroval mastify k válečným účelům francouzskému panovníkovi Karlu V. stovku mastifů, aby mu pomohli ve válce proti Francii. Významné postavení zaujímal mastif v předviktoriánské Anglii, tedy v 17., 18. a v první polovině 19. století. Byl psem bojovým, loveckým, ale hlavně hlídacím, strážícím majetek venkovské šlechty.

K zápasům s medvědy, býky, lvy a dalšími velkými zvířaty byl používán spolu s vlkodavem zejména za vlády Jakuba I. (1603 - 1625). Tato barbarská praxe, trvající od časů Eduarda III. (1042 - 1066), skončila až za krátkého období Cromwellovy republiky (1653), kdy ji zakázal parlament. Záhy však byla nahrazena zápasy s býky, bull baiting, které skončily až za vlády osvícené královny Viktorie (1837 - 1901), velké milovnice psů.

Výrazný vliv na utváření moderního mastifa měl T. H. V. Lukey (1804 - 1882), který kolem roku 1835 získal žíhanou fenu od vévody z Devonshiru a psa od lorda Waldegravea; díky svému chovu s řadou šampionů získal přídomek „otec moderního mastifa“. Druhým významným chovatelem tohoto období byl kapitán J. E. Garnier. Zajímavostí je, že v době, kdy se v Anglii začalo se sledováním krevních linií, tedy od poloviny 19. století, oblíbeným jménem pro psy-samce bylo Lion, Tiger nebo King, zatímco pro feny Queen, Duches nebo Countes.

Mastif

**„Tak jako se má lev ke kočce, má se mastif k ostatním psům.“
Sydneyham Edwards, Cynographia Britannica, 1800**

M. Císařovský

Jak vypadali před 100 lety...

V knize *Gesunde Hund* představil v roce 1922 Georg Müller anglického mastifa na rytině, která je rozhodně staršího data

Interesantní skupina osmiměsíčních štěňat mastifů slečny Oliverové z její chovatelské stanice Hellingly, Winkenhurst, Sussex; z roku 1929

Nahoře: Pozoruhodný typ anglického mastifa s krátkou, hlubokou ženichovou partií a kolmým stopem zařadil do své knihy v roce 1898 Arthur Seyfarth

Mastify ze svého chovu Thornby Kennel v Kenilworthu, Warwickshire, hrdě předváděl ve dvacátých letech sám chovatel Mr. W. H. Calcott

Vpravo: Anglický mastif na obraze Williama Henry Troda z roku 1888

Dole: Mastif Benton Adonis z chovatelské stanice H. C. Liddella v Martello Place, Felixstowe; této chovatelské stanici byly přiznávány velké zásluhy na obnovení starobylého anglického plemene po první světové válce

